

at man indtil videre skulde nøies med at dække Universitetets Understud ved Laan af Statskassen. Men da dette Forligstilbud ikke fandt nogen Smødeføkken fra det andet Things Side, vendte Landstthinget ved den sidst stedfundne Behandling tilbage til de oprindelige Forslag, og Udvalgets Flertal har ikke fundet, at der senere er stet Noget, som kunde give Thinget tilstrækkelig Anledning til nu at opgive, hvad det sidst har vedtaget. Vi maa nemlig vedblivende fastholde, at de af Landstthinget tidligere vedtagne Forslag ere retfærdige og billige. Naar Embeds- og Bestillingsmænd tidligere isølge en i Fellesudvalget 1875 afsluttet Overenskomst mellem Thingene i 5 Aar have nydt Dyrtidstillæg indtil en Maximalgrændse af 4,400 Kr., og dette Dyrtidstillæg kun er udgaaet af Finantsloven i den Forudsætning, at Lønningslovene revideredes, eller der, indtil dette skete, bevilgedes et gjennemgaaende Lønningsstillæg, men denne Forudsætning er bristet, saa kan Flertallet ikke se, at der nu, da Priserne ere ligesaa høie som i de Aar, da Lønningsstillæg blev ydet, er Grund til enten at negte Tillæget til nogen af dem, der tidligere have nydt det, eller til at formindske Tillæget til dem, som man fremdeles vil tillægge det. Tværtimod vilde efter vort Skjøn den finantslovgivende Myndighed ved at gaa ned under den tidligere Grændse skuffe Forventninger, som maa erkendes for besjæede, og udsætte sig for at tage Hjælpen fra Saadanne, der efter Omstændighederne behøve den fuldt saa meget som de, hvem den maatte blive ydet; en saa lidt billig Fremgangsmaade kunne vi ikke tilraade Thinget at samtykke i.

Heller ikke kunne vi tilraade Thinget vedblivende at give sit Minde til Fortjættelsen af den midlertidig stedfundne Forbrug af Universitetets Kapitalformue, der baade i sig selv er uforsvarlig overfor Universitetet og derhos vilde indeholde ei høist betænkeligt Præcedens for, at de separate Fonds kunde tilintetgjøres ved blotte Anmærkninger paa Finantsloven, som det ene Thing indfætter imod det andet Things Villie. Dette er et Princip, som kan faae videre rækkende praktisk Betydning. Vi have ovenfor fremhævet, hvorledes Spørgsmaalet snart vil kunne komme frem i Henseende til det lærde Skolevæsens Fond, som alt iaar har en lille Underbalance, og Ingen kan forud sige, om ikke i Fremtiden lignende Tendenser kunne gjøre sig gjældende, f. Ex. i Henseende til Kommunitetet. Derfor maa Flertallet principielt fastholde den Sætning, at bestaaende særlige Fonds, selv om deres Midler ere optagne paa Finantsloven, kun bør kunne omordnes og ophæves ad den særlige Lovgivnings Vej, saaledes som ogsaa Regjeringen har tilstræbt ved det af den senest i Folkethinget indbragte Forslag til Lov om Ordningen af Universitetets Formuesforhold. Saa længe dette Forslag hviler i det andet Thing, bør derfor efter Udvalgets Formening ingen fortsat Forbrug af Universitetets Kapitalformue i Kraft af en simpel Anmærkning paa Finantsloven finde Sted, men Understudet bør, saaledes som ogsaa Regjeringen har foreslaaet det, dækkes af Statskassen.

Svad endelig det tredie Punkt angaar, skal Flertallet fremhæve, at det ved Lov om Søværnets Ordning af 28de Mai 1880 § 2 er bestemt, at Flaaden skal bestaa af 12 større Skibe. Da den større Del af disse Skibe isølge Søkrigsmateriellets nuværende Udvikling maa være Pandser-skibe, og da kun 3 af de 5, vi nu besidde, til Nød kunne henføres til større Skibe, saa synes det temmelig selvsølgelig, at det nye Skib, hvis Paabegyndelse nu ikke kan opjættes længer, isald Værket ikke skal staa stille, maa være et større Pandser-skib, i Klasse med det eneste virkelig større — men langsfra store — vi eie, nemlig „Selgoland“. Heril kommer, at dette Skib nu to Gange er blevet prøvet paa Logter i Eskadre med andre Pandser-skibe, og at det isølge alle Vedkommendes Vidnesbyrd har viist sig at være et fortrinligt Søskib og let at manøvrere. Det er os derfor ikke muligt at tænke os nogen rimelig Grund, hvorfor man skulde udsætte endnu længere, end stet er, den Forøgelse af vor Flaade, hvortil den mest trænger, og som Regjeringen isølge Søværnsloven er fuldt berettiget til at forlange. Vi kunne altsaa isølge vor bedste Overbevisning heller ikke paa dette Punkt, saa lidt som paa de andre, se nogen tilstrækkelig Grund, isølge hvilken vi kunde raade Landstthinget til at fravige sine tidligere Afstemninger.

Til Slutning skulle vi dog udtrykkelig fremhæve, at vi have Blikket aabent for den sørgelige Eventualitet, der kunde blive en Følge af Thingenes fortsatte Uenighed, og at vi nære den Overbevisning, at Landstthinget er besjælet af den alvorligste Villie til at bidrage, hvad det formaar, til at ende Striden ved en Overenskomst, der ikke er ydmygende for nogen af Parterne. Vi gaa derfor ud fra, at Thinget fremdeles er beredvilligt til at bringe Offer for at fremme Enighedsværket, hvoorpaa det alt har aflagt Bøisjer if. or. Naar vi desuagtet ikke have ment at burde fremkomme med Forslag til bestemte Indrømmelser, saa er dette begrundet i, at vi saarne tilstrækkelig Kundskab om, hvor og hvorledes vi bedst kunde komme det andet Thing imøde. Derfor anse vi det for rigtigst at tilraade Thinget paa dette Stadium at fastholde det tidligere Forhandlingsgrundlag.